

Biskup dr Klaus Krämer

List pasterski do wiernych diecezji Rottenburg-Stuttgart na Wielki Post 2026

(1 Niedziela Wielkiego Postu: 22 lutego 2026)

"Wy dajcie im jeść!" (Mk 6,37)

Drodzy siostry i bracia, na początku Wielkiego Postu pozdrawiam was wszystkich bardzo serdecznie! W Ewangelii pierwszej niedzieli Wielkiego Postu św. Mateusz mówi nam, że Jezus został zaprowadzony przez Ducha na pustynię. Tam, po czterdziestu dniach postu, zaczyna odczuwać głód. Wszyscy wiemy, że głód może zawęzić nasze spojrzenie, tak że zwracamy uwagę tylko na własne potrzeby. Ci, którzy są głodni, są gotowi robić rzeczy, których inaczej by odmówili. Ale Jezus opiera się pokusie. Nie pozwala się uwieść. Nie daje miejsca pokusom władzy i bogactwa. Jezus pozostaje niezłomny i oddaje chwałę tylko Bogu, ponieważ wie, że tylko wtedy, gdy człowiek całkowicie skupi się na Bogu, doświadczy pełni życia, ponieważ "nie samym tylko chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych!"

Także Ewangelista Marek relacjonuje o głodzie – o głodzie ludzi, którzy podążyli za Jezusem w odległe miejsce i którzy teraz są zmęczeni i wyczerpani. Uczniowie chcą ich odesłać. Ale Jezus odpowiada: "Wy dajcie im jeść!" Uczniowie mają tylko pięć bochenków i dwie ryby. Na słowo Jezusa dzielą się tym, co mają, z ludźmi... I wszyscy zostają nasyceni. Doświadczają pełni życia, która pochodzi wyłącznie od Boga!

Jeśli spojrzymy na obecną sytuację w naszym kraju i na świecie, wielu ludzi wydaje się dziś zmęczonych i wyczerpanych. Pragną sprawiedliwości i tęsknią za spokojem i ciszą. Ten głód często odzwierciedla się także w naszych obawach i pytaniach: Co przyniesie przyszłość, dokąd zmierzamy jako społeczeństwo, ale także jako Kościół. Wiem, że obecnie wiele z tych pytań jest zadawanych także w naszej diecezji. Jesteśmy niepewni, ponieważ stoimy przed poważnymi wyzwaniami i zmianami.

W tej sytuacji my jako Kościół dziś niewiele różnimy się od tych, którzy byli wtedy uczniami: my również wielokrotnie odczuwamy, że to, co mamy, nie wystarczy, by naprawdę zaspokoić głód ludzi. A kto mógłby temu poważnie zaprzeczyć: środki i możliwości, jakimi dysponujemy, w ostatnich latach stały się mniejsze, a w przyszłości jeszcze bardziej ulegną ograniczeniu. Liczba osób należących do Kościoła maleje, podobnie jak liczba mężczyzn i kobiet, którzy w przyszłości będą w pełni służyć w naszym Kościele. Dostępne zasoby finansowe znacznie się zmniejszą, a zatem wiele z tego, co dziś uważamy za oczywiste, przestanie być finansowane. To dotyka nas wszystkich i wiem, jak wielu z nas mocno odczuwa te obawy o przyszłość; lęki przed stratą, pytania o orientację i poczucie bycia u siebie są duże.

Ale, drodzy siostry i bracia, nawet w tej trudnej sytuacji mamy wszelkie powody, by się nie zniechęcać. Bo nawet jeśli wiele się zmieniło i wiele jeszcze się zmieni, możemy mocno ufać, że Bóg, nas jako Kościół, poprowadzi także w tym czasie zmian. Podobnie jak uczniowie tamtych czasów, dziś możemy być pewni, że Jezus nas nie opuszcza, lecz idzie z nami i umacnia na naszej drodze. Zaprasza nas do patrzenia w przyszłość. Ważne jest, aby uwrażliwić się na to, dokąd Duch Boży chce nas prowadzić jako Kościół. Jak powinniśmy w świetle wiary interpretować obecną sytuację? Jakie znaki czasów możemy dostrzec? Jakie decyzje musimy podjąć, aby nie tylko przetrwać jako instytucja, ale także móc realizować nasze powołanie jeszcze wyraźniej i bardziej zdecydowanie? Naszym powołaniem jest przecież dawanie świadectwa Dobrej Nowiny o Bożej miłości, która chce dotrzeć do wszystkich ludzi – nawet i szczególnie w czasie, w którym jesteśmy!

Dlatego jako diecezja stawiamy sobie pytania: Jak możemy odpowiedzieć na wyzwania, by jednocześnie pozostać w przyszłości Kościołem Jezusa Chrystusa a może jeszcze bardziej nim się stać? Dla mnie jako biskupa ważne jest, abyśmy razem szli tą drogą jako Kościół synodalny. Dlatego w minionym roku intensywnie omawialiśmy pierwsze punkty orientacji naszego przyszłego procesu: w Radzie Diecezjalnej, w Radzie Kapłańskiej i Konferencji Dziekanów – w poszczególnych dekanatach, z różnymi grupami zawodowymi oraz w formacie otwartego uczestnictwa. To zaowocowało podstawowym kierunkiem popartym szerokim konsensusem. Naszym najważniejszym celem jest utrzymanie i wspieranie życia lokalnego Kościoła. Kościół żyje tam, gdzie ludzie spotykają się, by słuchać słowa Bożego i wspólnie celebrować wiarę – podczas Eucharystii i różnorodnych nabożeństw. Kościół żyje tam, gdzie ludzie – na wiele sposobów - dzielą się swoim życiem i wiarą. To się nie zmieni w przyszłości.

Ważne jest dla mnie, aby lokalny Kościół pozostał blisko ludzi. Kościół żyje tam, gdzie są ochrzczeni; żyje z zaangażowania każdej osoby. Wiele kobiet i mężczyzn, dzieci i młodzieży jest zaangażowanych w życie naszej diecezji w bardzo różnych dziedzinach. Jako biskup jestem za to bardzo wdzięczny i daję mi to wielką ufność na przyszłość. Jako ochrzczeni, dojrzały chrześcijanie jesteście upoważnieni do udziału i aktywnego działania w życiu lokalnych wspólnot. Oddani chrześcijanie kształtują Kościół lokalny – to jest skarb naszej wspólnoty. Chrzest daje nam odpowiedzialność i zdolność do wywierania konkretnego wpływu na miejscu i pomagania w jego kształtowaniu: w parafii, w służbie bliźniemu, we wspólnocie zgromadzonej na liturgii. Dlatego kluczowe jest, aby Kościół lokalny pozostał żywotny pomimo zmian strukturalnych.

Aby móc dobrze wspierać się w przeżywaniu wiary w przyszłości, chcemy utworzyć większe parafie, w których prowadzona będzie działalność duszpasterska a także administracyjna dla danego obszaru. Serdecznie zapraszam wszystkich do dyskusji i doradztwa w swoich parafiach, jednostkach duszpasterskich i dekanatach, jak można by w przyszłości jeszcze ściślej współpracować z sąsiednimi parafiami. Jakie priorytety powinny być ustalane, aby nasz profil jako Kościoła

Jezusa Chrystusa stał się jeszcze bardziej rozpoznawalny? Gdzie w naszej przestrzeni życiowej możemy współpracować z innymi, aby wspólnie wspierać ludzi, którzy pośród nas żyją?

Jako diecezja pod wezwaniem św. Marcina chcemy na tej drodze podążać również za przykładem naszego patrona. Marcin doświadczył, że dzielenie się nie czyni biedniejszym, lecz ten, kto dzieli się, jest na końcu także obdarzony: w biednym człowieku, z którym Marcin podzielił się płaszczem, sam spotkał Jezusa Chrystusa. Marcin miał więc takie samo doświadczenie, jak uczniowie przy rozmnożeniu chleba: jeśli - w duchu Jezusa - dzielimy się tym, co mamy, to będzie to błogosławieństwem dla wszystkich. Wtedy powiększa się przestrzeń miłości i solidarności, w której możemy doświadczyć czegoś z pełni życia, obiecaną nam wszystkim.

Jako Kościół będziemy promieniować nadzieją i ufnością, gdy świadomie będziemy kierować się ku Jezusowi Chrystusowi, gdy od Niego będziemy brać miarę w naszych działaniach, gdy będziemy ufać Ojcu i mieć otwarty umysł, by dostrzegać oznaki czasu. Jeśli konsekwentnie podążymy tą ścieżką, jako Kościół będziemy mieli błogosławiony wpływ na różne środowiska, ponieważ napędzając nas nadzieją, którą przekażemy innym.

Dobra Nowina o Jezusie nie straciła nic ze swojego znaczenia – jestem o tym głęboko przekonany. Ta Dobra Nowina zawsze jest o krok przed nami i pokazuje nam drogę. Zachęca nas do odkrywania Bożej woli w wyzwaniach, z którymi się mierzymy, i do wyruszenia na nowe ścieżki, którymi Duch Boży chce nas prowadzić. Jeśli pójdziemy z Nim swoją drogą, pokonamy - krok po kroku - nasze wahania i obawy, bo pocujemy, jak ufność, radość i siła rosną w nas - krok po kroku!

Więc wyruszymy w naszą drogę, wyruszymy razem jako Kościół synodalny. I podążajmy za słowami Jezusa skierowanymi do jego uczniów: "Wy dajcie im jeść!" Jeśli dzielimy się tym, co mamy z innymi w imię Jezusa, pocujemy, że to nie tylko wystarcza, ale że prowadzi nas naprzód – ku przyszłości, ku której zmierzamy jako pielgrzymi nadziei. Drodzy siostry i bracia, serdecznie zapraszam was wszystkich do wspólnego kroczenia, jako diecezja, w tej pielgrzymce nadziei!

Niech ten Wielki Post stanie się dla nas wszystkich czasem, w którym ponownie zorientujemy się na Boga i Jego miłosierną miłość. Życzę wam wszystkim błogosławionych dni przygotowania do Wielkanocy!

Biskup dr Klaus Krämer

Rottenburg am Neckar, w Święto Ofiarowania Pańskiego, 2 lutego 2026
